

Anden Verdenskrig og de involverede aktører

Artikelforfatter ukendt.

Oversat fra engelsk til dansk 2010-04-25 af [Thomas Wagner Nielsen](#):

Et interessant perspektiv angående Anden Verdenskrig, og de involverede aktører

Historien bliver skrevet af sejrsherrerne.

- W. Churchill

Mange mennesker fortæller med glæde, at Wall Street og jødiske bankfolk “finansierede Hitler.” Der er masser af dokumentation på, at Wall Street og jødiske bankfolk faktisk har bidraget til at finansiere Hitler i første omgang, dels fordi det tillod bankfolkene at blive rige (som jeg vil beskrive nedenfor) og dels for at kontrollere Stalin. Men da Tyskland brød fri af bankfolkene, erklærede bankfolkene verdenskrig mod Tyskland.

Når vi ser på alle de faktiske omstændigheder, bliver anklagen “jøder finansierede Hitler” irrelevant. Advokat i Los Angeles Ellen Brown drøfter dette emne i sin bog *Gældsspindelvævet...*

“Da Hitler kom til magten, var Tyskland håbløst fattigt. Versailles-traktaten havde pålagt det tyske folk knusende erstatninger, og krævede at tyskerne tilbagebetalte hver nations omkostninger i forbindelse med krigen. Disse omkostninger udgjorde tre gange værdien af alle ejendomme i Tyskland. Private valutaspekulanter forårsagede, at den tyske mark faldt brat, og fremskyndede en af de værste løbske inflationer i moderne tid. En trillebør fuld af 100 milliard mark-sedler kunne ikke betale et stykke brød. Statskassen var tom. Utallige huse og gårde gik tabt til spekulanter og til private banker. Tyskerne boede i rønner. De sultede.

Intet som dette var sket nogensinde før – den totale ødelæggelse af den nationale valuta, plus udsletning af folks opsparinger og virksomheder. Oven i dette kom en global depression. Tyskland havde intet andet valg end at bukke under for gældsslaveri under de internationale bankfolk indtil 1933, hvor Nationalsocialisterne kom til magten.

På dette tidspunkt forpurrede den tyske regering de internationale bankkarteller ved at udstede sine egne penge. Verdens jødedom reagerede ved at erklære en global blokade mod Tyskland. Hitler påbegyndte et nationalt kreditprogram ved at udarbejde en plan for offentlige arbejder, der inkluderede forebyggelse af oversvømmelser, reparation af offentlige bygninger og private boliger, og konstruktion af nye veje, broer, kanaler og havnefaciliteter. Alle disse blev betalt med penge, som ikke længere kom fra private internationale bankfolk.

De forventede udgifter til disse forskellige programmer blev fastsat til én milliard enheder af den nationale valuta. For at betale for dette udstedte den tyske regering (ikke de internationale bankfolk) veksler, arbejdskassecertifikater. På denne måde satte nationalsocialisterne millioner af mennesker i arbejde, og betalte dem med kassecertifikater. Under nationalsocialisterne blev Tysklands penge ikke bakket op af guld (som var ejet af de internationale bankfolk). Det var hovedsageligt en kvittering for arbejdskraft og materialer, leveret til regeringen. Hitler sagde, “for hver udstedt mark, krævede vi, hvad der svarer til én marks værdi af udført arbejde, eller producerede varer.”

Regeringen aflønnede arbejdere med certifikater. Arbejderne brugt disse certifikater på andre varer og serviceydelser og skabte derved flere arbejdspladser for flere mennesker.

På denne måde kravlede det tyske folk ud af den knusende gæld, der var pålagt dem af de internationale bankfolk.

Indenfor to år blev problemet med arbejdsløsheden løst, og Tyskland var på fode igen. De havde en solid, stabil valuta, uden gæld, og ingen inflation på et tidspunkt, hvor millioner af mennesker i USA og andre vestlige lande (kontrolleret af internationale bankfolk) stadig var uden arbejde. Indenfor fem år gik Tyskland fra at være den fattigste nation i Europa til den rigeste. Tyskland formåede endda at genskabe udenrigshandel, trods de internationale bankfolks nægtelse af udenlandsk kredit til Tyskland, og trods den globale blokade af jødiskejede industrier. Tyskland lykkedes med dette ved udveksling af udstyr og råvarer direkte med andre lande, ved hjælp af et byttehandelssystem, der skærer bankfolkene ud af billedet. Tyskland blomstrede, da byttehandel eliminerer national gæld og underskud på handelsbalancen. (Venezuela gør de samme ting i dag, når de udveksler olie til råvarer, plus lægehjælp, og så videre. Derfor forsøger bankfolk at presse Venezuela.)”

Tysklands økonomiske frihed var kortvarig; men den efterlod flere monumenter, herunder den berømte Autobahn, verdens første omfattende motorvej. Hjalmar Schacht, en Rothschild-agent, der midlertidigt var chef for den tyske centralbank, opsummerede det således... En amerikansk bankmand havde kommenteret, “Dr. Schacht, du bør komme til Amerika. Vi har masser af penge, og det er rigtig bankvirksomhed. “Schacht svarede,”Du burde komme til Berlin. Vi har ikke penge. *Det* er rigtig bankvirksomhed.” (Schacht, Rothschild-agenten, støttede faktisk private internationale banker imod Tyskland, og blev belønnet ved at få alle anklager mod ham fjernet under Nürnberg-processen.)

Denne økonomiske frihed gjorde Hitler ekstrem populær hos det tyske folk. Tyskland blev reddet fra engelsk økonomisk teori, som siger, at al valuta skal være udlånt mod guld, der ejes af et privat og hemmelighedsfuldt bankkartel - såsom Centralbankens Reservebeholdning [i USA], eller centralbanken i Europa – snarere end udstedt af regeringen til fordel for befolkningen. Den canadiske forsker Dr. Henry Makow (som selv er jødisk) siger, at den væsentligste årsag til at bankfolkene sørgede for en verdenskrig mod Tyskland var, at Hitler gik uden om bankfolkene ved at skabe sine egne penge og dermed frigøre det tyske folk. Værre endnu, denne frihed og velstand truede med at brede sig til andre nationer. Hitler måtte stoppes!

Makow citerer fra forhøret af C.G. Rakovsky i 1938, en af grundlæggerne af sovjetisk bolsjevisme og en nær ven af Trotsky. Rakovsky blev fremstillet i opvisningsretsager i USSR under Stalin. Ifølge Rakovsky blev Hitler i første omgang finansieret af de internationale bankfolk, gennem bankfolkenes agent Hjalmar Schacht. Bankfolkene finansierede Hitler for at kontrollere Stalin, som havde tilranet sig magten fra deres agent Trotsky. Så blev Hitler en endnu større trussel end Stalin, da Hitler begyndte at trykke sine egne penge. (Stalin kom til magten i 1922, hvilket var elleve år før Hitler kom til magten.)

Rakovsky sagde:

Hitler overtog det privilegium at fremstille penge, og ikke kun fysiske penge, men også økonomiske. Han overtog forfalskningsmaskineriet og satte det til at arbejde til gavn for folket. Kan du på nogen måde forestille dig, hvad der ville være kommet ud af dette, hvis det havde smittet en række andre stater?

- Henry Makow, “Hitler ønskede ikke krig, “21. marts, 2004

Økonom Henry C.K. Liu skriver om Tysklands bemærkelsesværdige forvandling:

Nazisterne kom til magten i 1933, da den tyske økonomi var under total sammenbrud, med ødelæggende krigserstatningsforpligtelser og nul udsigt til udenlandske investeringer eller kredit. Gennem en uafhængig pengepolitik med suveræn kredit og et offentligt arbejdsprogram med fuld beskæftigelse, var Det Tredje Rige i stand til at vende et konkursramt Tyskland, der var blevet frataget sine oversøiske kolonier, til den stærkeste økonomi i Europa indenfor fire år, selv før udgifterne til bevæbning begyndte.

- Henry C.K. Liu, "Nazismen og det tyske økonomiske mirakel," *Asiatisk Tidende* [Asia Times] (24. maj, 2005)

I Milliarder til bankfolkene, gæld til folket (1984), kommenterede Sheldon Emry:

Tyskland udstedte gældfrie og rentefrie penge fra 1935 og frem, der dækker Tysklands overraskende opstigning fra depression til en verdensmagt på fem år. Den tyske regering finansierede alle sine operationer fra 1935 til 1945 uden guld og uden gæld. Det krævede hele den kapitalistiske og kommunistiske verden at ødelægge den tyske revolution, og bringe Europa tilbage under bankfolkenes hæl.

Disse kendsgerninger findes ikke i nogen lærebøger i dag. Det, der fremstår, er den katastrofale løbske inflation, som de led under i 1923 under Weimar-republikken, der regerede Tyskland fra 1919 til 1933. Dagens lærebøger bruger denne inflation til at vride sandheden til dens modsætning. De citerer den radikale devalueringen af den tyske mark som et eksempel på, hvad der går galt, når regeringer trykker deres egne penge, i stedet for at låne dem fra private karteller.

I virkeligheden begyndte Weimars finansielle krise med de umulige erstatningsbetalinger indført under Versailles-traktaten. Hjalmar Schacht [der heller aldrig var nazistisk partimedlem, og nu ser det klart ud, hvorfor dette var tilfældet] – Rothschild-agenten, der var valutakommissær for Republikken – imod at lade den tyske regering trykke sine egne penge... "Versailles-traktaten er en model med sindrige foranstaltninger til økonomisk ødelæggelse af Tyskland. Tyskland kunne ikke finde nogen måde at holde sit hoved oppe over vandet på, andet end ved inflationær hensigtsmæssig trykning pengesedler."

Schacht gentager lærebogsløgnen om, at Weimar-inflationen skyldtes, at den tyske regering trykte sine egne penge. Men i hans bog fra 1967, *Pengenes Magi*, lukkede Schacht katten ud af sækken ved at afsløre, at det var den PRIVATEJEDE Rigsbank, ikke den tyske regering, der pumpede ny valuta ind i økonomien. Således forårsagede den PRIVATE BANK hyperinflationen under Weimar.

Ligesom den amerikanske centralbanks reservebeholdning, blev Rigsbanken overvåget af udnævnte embedsmænd, men blev drevet for privat vindings skyld. Det, der drev krigstidens inflation ind i hyperinflation, var spekulation udført af udenlandske investorer, der undersolgte marken, og satsede på dens nedadgående værdi. I den manipulerende enhed, der kaldes undersalg, låner spekulanter noget, de ikke ejer, sælger det, og "dækker" derefter ved at købe det tilbage til den lavere pris.

Spekulation i den tyske mark blev gjort mulig, fordi den PRIVATEJEDE Rigsbank (endnu ikke under nazisternes kontrol) stillede massive mængder af valuta til rådighed til låntagning. Denne valuta blev, som amerikansk valuta i dag, oprettet med bogføringposter i bankens bøger. Dernæst blev Matador-pengene udlånt til renters rente. Da Rigsbanken ikke kunne holde trit med den glubende efterspørgsel på mark, fik andre private banker lov til at oprette mark ud af ingenting, og at udlåne dem til en rente. Resultatet var løbsk gæld og inflation.

Således, ifølge Schacht selv, var den tyske regering ikke årsag til hyperinflationen under Weimar. Tværtimod fik regeringen (under nationalsocialisterne) hyperinflationen under kontrol. Nationalsocialisterne satte Rigsbanken under streng statslig regulering, og indførte hurtigt korrigerende foranstaltninger for at fjerne udenlandsk spekulation. En af disse foranstaltninger var at fjerne let adgang til lån af Matador-penge fra private banker. Så Hitler fik Tyskland på fode igen ved at lade den offentlige regering udstede arbejdskassecertifikater.

Schacht, Rothschild-agenten, afviste disse autoriserede regeringspenge, og endte med at blive fyret som leder af Rigsbanken, da han nægtede at udstede dem. Alligevel erkendte han i sine senere erindringer, at det at give regeringen lov til at udstede de penge, den havde brug for, ikke producerede prisinflationen forudsagt af klassisk økonomisk teori, som siger, at valuta skal lånes fra private karteller.

Det, der er årsagen til hyperinflation er ukontrolleret spekulation. Når spekulation kombineres med gæld (gæld til private bankkarteller) bliver resultatet en katastrofe. På den anden side, når en regering udsteder valuta på omhyggeligt opmålt måder, forårsager den, at udbud og efterspørgsel sammen øges, og efterlader priserne upåvirket. Der er således ingen inflation, ingen gæld, ingen arbejdsløshed, og ingen behov for indkomstskatter.

Naturligvis skræmmer dette bankfolkene, da det fjerner deres beføjelser. Det skræmmer også internationalisterne, da deres kontrol over bankvirksomhed giver dem mulighed for at købe medierne, regeringen, og alt andet.